

[Aksel Larsen.]

er færdig, kan få lejlighed til at fremføre vores mening om, hvad der i virkeligheden er galt, og hvad man skal have opmærksomheden henvendt på.

Så vidt jeg kan se, har vi visse hovedårsager til den specielle danske inflatoriske udvikling. Jeg er enig med hr. Henry Christensen i, at den internationale udvikling har været os gunstig. Hvad disse hovedårsager angår, da sætter jeg ejendomsprisernes stigning som nr. 1, dernæst den eksorbitant høje rente. Som det tredje det urationelle og ineffektive skattesystem, som heller ikke på nogen måde er konjunkturregulerende, og endelig manglende samfundsmæssig styring af den private sektors økonomi og investeringer.

Hvad dette sidste angår, da har der været talt om regeringens dårlige økonomiske politik og om de offentlige investeringer. Ja men enhver ved jo, at de offentlige investeringer kun er en brødkel af investeringerne i det hele taget, og det er fuldkommen tåbeligt at tro, at man kan regulere økonomien ved i en nødsituation at gribe ind over for de offentlige investeringer og lade den private sektor være totalt fredet. Det er nødvendigt, at samfundet griber ind med styring her. Jeg er af den opfattelse, og dér er jeg åbenbart enig med hr. Hans Rasmussen, at det kan ske ved anvendelse af skattelovgivningens afskrivningsregler; i hvert fald, hvis man vil have kontrol med den økonomiske udvikling, må man også skaffe sig en kontrol med eller bedre en vis samfundsmæssig styring af den private sektors investeringer, samtidig med at man selvfølgelig må have opmærksomheden henvendt på de offentlige investeringer.

Hvad skattesystemet angår, behøver jeg ikke at sige så meget, for vi har diskuteret skat en hel del i den senere tid; man kender mine synspunkter. Men så længe det er sådan, hvad de direkte skatter angår, at man ikke beskatter den faktiske personlige indkomst, men kun en del, formodentlig den mindste del af den, så længe en væsentlig del af skatteborgerne kan slippe med mindre skat, end de i grunden skulle betale, ja, så er det ganske klart, at skattelovgivningen og dens praktisering medvirker til den inflatoriske udvikling. Hvis folk betaler

mindre skat, end de burde betale, har de mulighed for et større personligt eller privat forbrug, hvad enten det direkte omsættes i valuta eller kun indirekte omsættes i valuta, og det burde naturligvis standses.

Så er der den høje rente. Ja, den er naturligvis ikke direkte selvskabt, det er ikke et isoleret renteproblem, men vi har en renteinflation her i landet; jeg ved ikke, om der er andre lande i Europa, der rentemæssigt kommer på højde med vor normale rente for den legale kapital på omkring en halv snes procent. Hertil kommer de renter, som den grå og sorte kapital henter hjem, og som ligger oppe på en 20-30 pct., men det er da ganske klart, at en så høj rentefod også virker inflatorisk.

Så er der det, som jeg i øjeblikket må sætte som det væsentligste, det alvorligste, nemlig ejendomsprisernes stigning. Jeg står her med Statistiske Efterretninger nr. 4. Af Statistiske Efterretninger fremgår det, at resultaterne af den 13. alm. ejendoms-vurdering viste en kolossal stigning alene i ansættelsen af ejendommenes værdi, og enhver ved jo, at ejendomspriserne altid ligger lidt højere end den officielle vurdering. Det fremgår af denne statistiske oversigt, at ved den 12. alm. vurdering i 1960 blev de samlede faste ejendomme i hele landet vurderet til godt 68 milliarder kr.; men ved den 13. alm. vurdering i 1965 blev de vurderet til 150 milliarder kr., altså mere end det dobbelte. Hvad angår grundværdierne, blev de i 1960 ansat til godt 17 milliarder kr., men i 1965 til 41 milliarder kr. Ja, det turde vel være klart for enhver, at her er ikke sket nogen faktisk indre værdistigning, det er samfundsmæssige værdistigninger, som har givet sig udtryk i priserne i kroner og øre, men som der egentlig ikke er reel dækning for.

Ejerne af disse faste ejendomme og af denne jord har imidlertid derved fået en større formue, som de efter de almindelige gældende regler i dette land har ret til at få afkastning af. Formueafkastningen skulle jo gerne gennemsnitlig være på højde med den gennemsnitlige rentefod. Når renten så samtidig er steget kolossalt, som alle ved, kan enhver se, at her bevirker ejendomsprisernes og jordprisernes stigning, at en meget væsentlig del af produktionsstigningen eller en meget væsentlig del af den